

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. II. Utrùm necessarium sit, ut professionem præcedat annus probationis,
isque integer, & quomodo sit computandus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

tum ætatis: & quamvis ob Tridentini constitutionem professio in nullo ordine fieri possit ante decimum sextum ætatis annum, quia tamen necesse non est, ut immediatè subsequatur professio novitiatum, poterit priùs novitiatus tempore impleto, post aliquod tandem tempus, subjungi professio. Debet autem annus novitiatus seu probationis regulariter peragi in domicilio religionis, non extra, uti colligitur *ex c. 1. b. 2. in 6.* (quòd melius possit novitius religionis asperitatem experiri, & vicissim mores, & naturam novitij melius experiri possit religio) nisi cum licentia sui superioris per majorem annui novitiatus partem extra monasterium versetur novitius, quia in tali casu, eò ipsò quòd sub obedientia sui prælati vivat, censetur in probatione sufficienter esse, paratus ire & redire, quando cunque prælatus vocaverit. Et quamvis multorum sententia ad valorem novitiatus requirat, ut annus probationis suscepto habitu regulari peragatur (quia etiam habitus gestatio suam habet ad experientiam requisitam austeritatem) probabilius tamen est, quòd absolutè ad valorem novitiatus non requiratur habitus regularis susceptio, aut gestatio, prout probari posse videtur *ex can. multos; 23. distinct. 54.* cum hæc talia ex Prælatorum, aut statutorum peculiaribus ordinationibus dependant; servanda tamen est communissima consuetudo, quæ vult suscipi habitum, ad novitiatum peragendum, nisi peculiares rationes peculiariora jubeant.

§. II.

Virum necessarium sit, ut professio precedat annus probationis, & quomodo sit computandus?

Varia circa tempus novitiatus sunt antiqua jura, & quædam ad Apostolicam 16. b. 1. unus annus ordinariè probationi impendendus scriptus fuerit, patet tamen ex hoc, quòd ex utriusque partis contentis recipiendorum scilicet, quam respectum, potuerit tempus hoc abbreviari, & non tantum validè, sed etiam licitè si causa justa subit, professio ante finitum probationis annum, tamen, ut posterioribus temporibus prohibuitur fuerit Prædicatoribus, & Minoribus ad professionem aliquam mitti, nondum finitò novitiatus annu prout decernitur *in c. Non solum in 6.* hodie tamen, his omnibus observari debet, quod *Trident. sess. 25. de regularibus cap. 1.* ubi universim decernitur, ut in religione, sive virorum, sive feminarum illa sit (exceptis ordinibus militibus ante exactum novitiatus annum ad professionem ullus admittatur, nisi ut solum illicita, sed etiam invalida sit) sit professio, ante exactum annum facta; & nec una dies, aut horæ integritatem, & anni completio deesse debeat; neque enim his casibus ubi stricta interpretatio faciendæ est, cavendum omne præjudicium dicitur, quæta habetur pro completa, & consequenter, qui à prandio v.g. novitiatum ingressus est, non potest postea

manè illius diei professionem facere, sed expectare debet ad tempus pomeridianum, &c. prout ex verbis Tridentini loco citato, colligitur. Habent tamen Moniales S. Dominici à B. Pio V. concessam sibi gratiam, quòd earum novitiæ post expletum decimum sextum ætatis annum, si in mortis articulo constitutæ videantur, profiteri possint, etiamsi annum novitiatus nondum absolverint, quæ gratia ad omnes etiam religiosos ordines extendenda est, qui cum dictis Monialibus in privilegiis communicant.

S. III.

Virum annus probationis necessario debeat esse continuus sine interruptione, & an, si quis post finitum novitium religionem deserat, sed postea ad eam redeat, iterum probari debeat?

AD legitimum novitium, & validam subsequentem professionem, requiritur necessario annus probationis prævius continuus, ita ut nullam notabilem interruptionem patiatur, si fiat animo deserendi religionem; quo in casu, si interruptio longior fuerit, ex omnium sententia iterum inchoari debet annus probationis (cùm per talem interruptionem non tantùm status mutatus videatur, sed asperitates ordinis, quas majores secum trahit continuatio, non satis expertus sit novitius, nec religio novitii talis perseverantiam satis probare possit) si verò modica tantùm illa fuerit, ad paucos scilicet dies, & novitius mox redierit, quamvis etiam in hoc casu consultius sit, ad Novitii constantiam explorandam, inchoare iterum novitium, potest tamen variis circumstantiis

perpensis, in tali casu, non ceteri moraliter interruptus novitatus, cùm modica talis absentia, quasi nulla, computari debeat.

Quòd si tamen post expletum annum probationis, ad seculum v. g. ante factam professionem rediret novitius, & postmodum penitentia ductus adiret iterum ad eandem religionem, probabile est, quòd sine nova probatione, & novitiatu ad professionem admitti posset, nisi res notabiliter ex parte alterutra mutata fuissent, *Gloss. in c. Eum qui 31. V. certus. De regulis juris in 6.* cùm enim jura non requirant immediatè subjungì professionem novitiatui, per continuum autem annum expertus hic novitius sit religionem, & religio etiam per annum illius notitiam habuerit, non videtur novus annus probationis requirendus, nisi ex parte alterutra religionis scilicet, vel talis redeuntis, notabilis mutatio facta fuisset: & propter hanc causam sæpius consultum erit, ad probandam constantiam talis mutabilis Novitii, Novitiatum integrum de novo inchoare; quod semper necessarium erit, si ad aliam diversi ordinis regulam, aut religionem, sive strictior, sive laxior, hæc habeatur, transierit religiosus, quo in casu semper ordinis illius per annum probatio præmitti debet, antequam fiat ordinis illius professio, cùm probatus pro uno ordine, non eo ipso probatus habeatur pro alio ordine.

Non requiritur tamen necessario præmittendus iterum novitatus, si ex aliquo defectu ætatis v. g. aut alterius inhabilitatis personæ, irrita fuit professio, aut si injustè